

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนามนุษย์ให้เจริญด้วยความรู้ ทักษะ จนเกิดปัญญาในการดำเนินชีวิตและปฏิบัติงานต่างๆ ช่วยให้ผู้คนรู้จักชีวิต เข้าใจสังคม และสิ่งแวดล้อม อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมให้เกิดขึ้นแก่ตัวบุคคล เพื่อให้บุคคลสามารถพัฒนาตนเองและสังคมให้มีความเจริญก้าวหน้า การศึกษาจึงเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน เพราะการศึกษาเป็นการสร้างทรัพยากรที่มีความสำคัญ ซึ่งก็คือ ทรัพยากรบุคคลซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างมีคุณภาพและเหมาะสม

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545) มาตรา 16 กำหนดไว้ว่า “การศึกษาในระบบมีสองระดับ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน และการศึกษาระดับอุดมศึกษา” และ “การศึกษาระดับอุดมศึกษาแบ่งเป็นสองระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญา และระดับปริญญา” (ราชกิจจานุเบกษา 19 สิงหาคม 2542 เล่มที่ 116 ตอนที่ 74ก <http://www.seal2thai.org/kru/kru012.htm>) ทั้งนี้ เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าหน่วยงานที่จัดการศึกษาในระดับปริญญา ได้แก่ มหาวิทยาลัย สถาบัน วิทยาลัย หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น โดยจะแบ่งระดับการศึกษาในระดับปริญญาออกเป็น ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ในอดีตผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีแล้ว ก็มักจะเข้าสู่การทำงาน และยังไม่เกิดความต้องการที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไปกว่าเดิมเท่าใดนัก แต่ปัจจุบันความต้องการศึกษาต่อในระดับสูงมีเพิ่มมากขึ้นจากในอดีตเป็นอย่างมาก อันเนื่องมาจากนโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาด้านการศึกษา ประกอบกับค่านิยมในสังคมไทยที่เห็นว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงจะมีโอกาสเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ได้ดีกว่า สะท้อนให้เห็นว่าค่านิยมในสังคมปัจจุบันนี้เป็นค่านิยมปริญญา ที่มีแนวคิดว่าการได้รับปริญญาชั้นสูงจะมีประโยชน์ในการทำงาน และลักษณะการทำงานหลายอย่างในประเทศไทยขึ้นอยู่กับการมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญเพียงอย่างเดียว ผู้ที่มีปริญญาในชั้นสูง ก็จะมีโอกาสได้เลื่อนไปสู่ตำแหน่งงานที่สูงๆ บางตำแหน่งได้ (วันวิสาห์ แก้วสมบุญ. <http://www.tsu.ac.th/grad/report> สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2554) จากสภาพการณดังกล่าว จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันให้บุคคลพยายามที่จะศึกษาให้ถึงระดับสูง อีกทั้งปัจจุบันสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาต่างๆ ในประเทศไทยทั้งของรัฐและเอกชน ได้จัดให้มีการดำเนินโครงการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิตเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นการเปิด

โอกาสให้ผู้ที่มีความต้องการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี สามารถเลือกเข้าศึกษาต่อได้ตามความต้องการ

ในการจัดการศึกษานั้น การกำหนด “หลักสูตร” เป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดการศึกษา เพราะหลักสูตรเป็นเสมือนแผนแม่บทที่กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษาให้แก่บุคคล (Schaffazick and Hampoon. 1975 : 1 อ้างถึงใน พิชิต ฤทธิ์เจริญ. 2550 : 1) ทั้งนี้ หลักสูตรเป็นกระบวนการต่อเนื่อง และเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนั้น ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้บัญญัติแนวทางการจัดการศึกษาไว้ในมาตรา 28 ระบุว่า หลักสูตรการศึกษาระดับต่างๆ ต้องมีลักษณะหลากหลาย ทั้งนี้ให้จัดตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัยและศักยภาพ สาระของหลักสูตรทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม สำหรับหลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษา นอกจากคุณลักษณะดังกล่าวแล้ว ยังมีความมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาการ วิชาชีพชั้นสูง และการค้นคว้าวิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ และพัฒนาสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 16) ดังนั้น เมื่อมีการใช้หลักสูตรเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว จึงจำเป็นต้องมีการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่อง หรือพัฒนาเนื้อหา วิธีการดำเนินงานต่างๆ ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนั้นๆ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ได้จัดให้มีการจัดการศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ซึ่งเป็นการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเริ่มจัดให้มีการเรียนการสอนเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2545 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มวิชา คือ กลุ่มวิชาการจัดการทั่วไป และกลุ่มวิชาการตลาด ต่อมาภายหลังได้มีการปรับปรุงหลักสูตรเป็นหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2552 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีการแบ่งหมวดวิชาเฉพาะด้าน ออกเป็น 9 กลุ่มวิชา ได้แก่ กลุ่มวิชาการจัดการทั่วไป การจัดการการตลาด การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการนวัตกรรมทางธุรกิจ การจัดการโลจิสติกส์ การจัดการวิสาหกิจ การจัดการภาครัฐและเอกชน การจัดการธุรกิจบริการสุขภาพ และการจัดการธุรกิจประกันภัย ทั้งนี้ มีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรสรุปได้ดังนี้

ปรัชญาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต กำหนดไว้ว่า “เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้บริหารและบุคลากร ให้มีความเป็นเลิศทางวิชาการควบคู่ไปกับความสามารถ และการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานจริง โดยมุ่งเน้นในด้านศักยภาพการแข่งขัน และหาโอกาสจากความเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากโลกาภิวัตน์ ให้รู้จักปรับตัวเข้าหาสังคมโลกด้วยทักษะทางด้านการจัดการวัฒนธรรมข้ามชาติ และสามารถที่จะสร้างจุดแข็ง ตลอดจนบูรณาการความเป็นท้องถิ่นของตน เป็นผู้ที่สามารถคิด

สร้างสรรค์ และวิเคราะห์ ภายใต้กรอบที่ถูกต้อง เพื่อก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทั้งตนเอง องค์กร และสังคม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

สำหรับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร กำหนดไว้ว่า “เพื่อผลิตมหาบัณฑิตที่มีคุณลักษณะ ดังต่อไปนี้ (1) เป็นนักธุรกิจ นักบริหาร ที่มีความรู้ ความสามารถในการประกอบธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจและสังคมในปัจจุบัน (2) สามารถสร้างองค์ความรู้ ใหม่ มีการพัฒนาความรู้ ทักษะ และทักษะ ตลอดจนสามารถนำกลยุทธ์ นวัตกรรม และ เทคโนโลยีใหม่ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการ การบริหารการเปลี่ยนแปลง การตัดสินใจ และการปฏิบัติการทางธุรกิจได้ (3) สามารถปลูกฝังวัฒนธรรมการเรียนรู้ การคิดวิเคราะห์ การจัดการ ความรู้ การวิจัยและการนำผลงานวิจัยมาประยุกต์ใช้ และการเรียนรู้ตลอดชีวิต (4) เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และเป็นนักวิชาการที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ ใน วิชาชีพนักบริหารธุรกิจ และนักบริหารจัดการมืออาชีพ

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 39 หน่วยกิต โดยมีการจัดการศึกษาเป็น 2 แผน คือ แผน ก. กำหนดให้ต้องทำวิทยานิพนธ์ และ แผน ข. กำหนดให้ทำการค้นคว้าอิสระ รายวิชาใน หลักสูตร ประกอบด้วย หมวดวิชาสัมพันธ์ (ไม่นับหน่วยกิต) หมวดวิชาเฉพาะด้าน (วิชาบังคับ และ หมวดวิชาเฉพาะด้าน (วิชาเลือกเฉพาะกลุ่มวิชา แบ่งเป็น 9 กลุ่มวิชา))

ปัจจุบันมีนักศึกษาที่กำลังศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พระนคร ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ทำงานแล้ว ไม่ว่าจะเป็นในหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานเอกชน หรือประกอบ ธุรกิจส่วนตัว ทั้งนี้ ผู้ที่ศึกษาต่อมีความต้องการที่จะแสวงหาความรู้และประสบการณ์เพิ่มเติม เพื่อนำไปใช้พัฒนาหน้าที่การงานให้เจริญก้าวหน้าและความมั่นคงในชีวิต

ดังนั้น การประเมินหลักสูตรจึงถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญยิ่ง เพราะจะทำให้ทราบถึงคุณค่าของ หลักสูตร จุดเด่น จุดด้อย ปัญหาอุปสรรค และสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร ซึ่งผลการประเมินที่ได้จะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร โดยใช้แบบจำลอง CIPP เพื่อประเมินองค์ประกอบ 4 ส่วน ได้แก่ การ ประเมินบริบท การประเมินปัจจัยตัวป้อน การประเมินกระบวนการ และการประเมินผลผลิต

2. เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ให้มีความเหมาะสมกับการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ข้อค้นพบที่ได้สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น นำไปสู่ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังไว้ตามเป้าประสงค์ของหลักสูตร และสอดคล้องกับสภาพการณ์ของตลาดแรงงานในปัจจุบัน
2. ผลที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาหาแนวทางในการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต เพื่อให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญของสังคมและประเทศชาติต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ซึ่งประกอบด้วย 4 กลุ่มด้วยกัน คือ

กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตอยู่ในช่วงระหว่างปีการศึกษา 2553

กลุ่มที่ 2 เป็นบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ในปีการศึกษา 2553

กลุ่มที่ 3 เป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตในภาคการศึกษาที่ 2/2553

กลุ่มที่ 4 เป็นผู้บังคับบัญชา หัวหน้างาน หรือผู้ใช้งานของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2551 ถึง ปี พ.ศ. 2553

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2552) โดยจะทำการประเมินในลักษณะองค์รวม ได้แก่ (1) การประเมินด้านบริบท (2) การประเมินด้านปัจจัยตัวป้อน (3) การประเมินด้านกระบวนการ และ (4) การประเมินด้านผลผลิต

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาการดำเนินงานโครงการวิจัยนี้ ภายในระยะเวลา 3 เดือน นับตั้งแต่วันที่ได้รับอนุมัติงบประมาณเพื่อดำเนินการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หมายถึง เนื้อหา กระบวนการ การจัดการทรัพยากร รวมถึงการดำเนินกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน การสนับสนุนและการให้คำแนะนำ นักศึกษา การจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ประกอบการเรียนการสอน การให้บริการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

การประเมินหลักสูตร หมายถึง การประเมินคุณค่าของหลักสูตร ซึ่งในที่นี้เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับความเหมาะสม ความพึงพอใจ ต่อองค์ประกอบของหลักสูตร ตลอดจนการบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้จากผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร ประกอบด้วย การประเมินด้านบริบท การประเมินด้านปัจจัยตัวป้อน การประเมินด้านกระบวนการ และการประเมินด้านผลผลิต

การประเมินด้านบริบท หมายถึง การพิจารณาความเหมาะสมของปรัชญาและความมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร รวมทั้งจำนวนหน่วยกิตและเวลาเรียนที่หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตกำหนดไว้

การประเมินด้านปัจจัยตัวป้อน หมายถึง การพิจารณาถึงสิ่งนำเข้าที่ทำให้การจัดการเรียนการสอน และการอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งทำให้การดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรดำเนินไปได้ด้วยดี

การประเมินด้านกระบวนการ หมายถึง การพิจารณาความเหมาะสมของขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน การดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการสนับสนุนและการให้คำแนะนำแก่นักศึกษา

การประเมินด้านผลผลิต หมายถึง การพิจารณาผลที่เกิดขึ้นและประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้หลักสูตร โดยพิจารณาจากความรู้ที่ผู้เรียนได้รับ การนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ และคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรนี้ในทัศนะของผู้ใช้งานมหาวิทยาลัย

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่ได้เข้ามาศึกษาและกำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัย ในช่วงระหว่าง ปีพุทธศักราช 2553

มหาวิทยาลัย หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัย ในปีพุทธศักราช 2553

กรอบแนวคิดในการวิจัย

โครงการวิจัยการประเมินหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัย คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยใช้ CIPP Model เป็นกรอบแนวทางในการประเมิน เนื่องจากแบบจำลองดังกล่าวสามารถประเมินหลักสูตรได้ครอบคลุมทุกองค์ประกอบ หรือเป็นการประเมินหลักสูตรทั้งระบบนั่นเอง ซึ่งมีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการประเมินหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

องค์ประกอบ ของหลักสูตร	สิ่งที่ประเมิน	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือ	วิธีวิเคราะห์ข้อมูล	เกณฑ์การประเมิน
การประเมินบริบท (Context Evaluation)	- ความเหมาะสมของปรัชญาและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร - ความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตและเวลาเรียน - ความเหมาะสมของรายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร	- นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน - มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2553 - อาจารย์ผู้สอน	- แบบสอบถามเกี่ยวกับประเด็นความเหมาะสมของปรัชญาและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาในแต่ละหมวดวิชา	- การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) - การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ได้จากคำถามปลายเปิด	- เกณฑ์การพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ดังนี้ 4.50-5.00 = ระดับมากที่สุด 3.50-4.49 = ระดับมาก 2.50-3.49 = ระดับปานกลาง 1.50-2.49 = ระดับน้อย 1.00-1.49 = ระดับน้อยที่สุด
การประเมินปัจจัยตัวป้อน (Input Evaluation)	- ความเพียงพอและความเหมาะสมของเครื่องมืออุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน - ความเหมาะสมของการให้บริการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษาในห้องสมุด	- นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน - มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2553 - อาจารย์ผู้สอน	- แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อปัจจัยตัวป้อนของหลักสูตร	- การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) - การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ได้จากคำถามปลายเปิด	- เกณฑ์การพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ดังนี้ 4.50-5.00 = ระดับมากที่สุด 3.50-4.49 = ระดับมาก 2.50-3.49 = ระดับปานกลาง 1.50-2.49 = ระดับน้อย 1.00-1.49 = ระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ ของหลักสูตร	สิ่งที่ประเมิน	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือ	วิธีวิเคราะห์ข้อมูล	เกณฑ์การประเมิน
การประเมินปัจจัยตัวป้อน (ต่อ)	- ความเพียงพอของเอกสารต่างๆ สำหรับการค้นคว้าในห้องสมุด - สภาพของห้องเรียน - การจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ได้แก่ ห้องสุขา อุปกรณ์คอมพิวเตอร์สำหรับค้นคว้าและพิมพ์เอกสาร การให้บริการถ่ายเอกสาร				
การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation)	- ความเหมาะสมของการดำเนินงานจัดการเรียนการสอน - ความเหมาะสมของการสนับสนุนและการให้คำแนะนำแก่นักศึกษา	- นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน - มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2553 - อาจารย์ผู้สอน	- แบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของกระบวนการจัดการเรียนการสอน และการสนับสนุนและให้คำแนะนำแก่นักศึกษา	- การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) - การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) - ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ได้จากคำถามปลายเปิด	- เกณฑ์การพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ดังนี้ 4.50-5.00 = ระดับมากที่สุด 3.50-4.49 = ระดับมาก 2.50-3.49 = ระดับปานกลาง 1.50-2.49 = ระดับน้อย 1.00-1.49 = ระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

องค์ประกอบ ของหลักสูตร	สิ่งที่ประเมิน	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือ	วิธีวิเคราะห์ข้อมูล	เกณฑ์การประเมิน
การประเมินผลผลิต (Product Evaluation)	- ผลที่เกิดขึ้นหรือประโยชน์ที่มหาบัณฑิตได้รับจากการใช้หลักสูตร - คุณลักษณะของมหาบัณฑิตในประเด็นต่อไปนี้ ➢ ด้านความรู้ ➢ ด้านทักษะทางปัญญา ➢ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ➢ ด้านการวิเคราะห์ตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยี ➢ ด้านคุณธรรมจริยธรรม - การนำผลการวิจัย (วิทยานิพนธ์/การค้นคว้าอิสระ) ของมหาบัณฑิตไปใช้ประโยชน์ในหน่วยงาน	- มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2553 - ผู้บังคับบัญชา/หัวหน้างาน / ผู้ใช้งานมหาบัณฑิต	- แบบสอบถาม - ประเด็นการสัมภาษณ์	- การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) - การวิเคราะห์เนื้อหาจากการสัมภาษณ์ผู้บังคับบัญชา/หัวหน้างาน / ผู้ใช้งานมหาบัณฑิต	- เกณฑ์การพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ดังนี้ 4.50-5.00 = ระดับมากที่สุด 3.50-4.49 = ระดับมาก 2.50-3.49 = ระดับปานกลาง 1.50-2.49 = ระดับน้อย 1.00-1.49 = ระดับน้อยที่สุด - ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องและผู้ให้ข้อมูลในประเด็นด้านคุณภาพของผลผลิต

